

jože zemljan odločitev

3

PREMIERA V PETEK, DNE 20. NOVEMBRA 1953

JOŽE ZEMLJAN

ODLOČITEV

Politična drama v dveh delih

Nastopajo:

Stara mati Frlugovine	Mara Cernetova	
Just Frluga, ovdoveli ribič	Mirko Cegnar	
Olga, njegova hči	Klio Maverjeva	
Ivan, njegov sin	Laci Cigoj	
Branko, njegov najmlajši sin	Bogdan Fajon*	
Bernard Saksida, sosed in Olgin zaročenec	Janez Eržen	
Vaščani:	Milka	Vera Blanč-Kalanova
	Kal	France Trejalt
	Zala	Nada Bavdaževa
	Mara	Angelca Hlebcetova
	Marina	Anka Cigojeva
Giulio, Italijan	Jože Kovačič	
Uradnik iz Trsta	Metod Mayr	
Karabinerji	Marijan Dolinar	
	Tone Dolinar	
	Milan Vertovšek*	

Z zvezdico (*) označeni niso stalni člani Prešernovega gledališča

Sodelovali so:

Režija	JOŽE GALE k. g.
Scena	Niko Matul
Kostumi	Tanja Bedenkova
Razsvetljava	Stane Kropar
Tehnično vodstvo	Lado Stiglic
Inspicjent	Tone Dolinar
Odrski mojster	Janez Kotlovšek
Lasuljarka	Vera Srakarjeva
Krojaška in šiviljska dela	salon Jakofčič in gled. kroj.
Klobuki	salon Orosel
Sceno izdelali	gled. mizarna in slikarna

Veš, poet, svoj dolg?
Vrzi pesem v svet,
pesem za današnjo rabo!

To Župančičevo sporočilo je spolnil Jože Zemljan, ko je v par dneh po 8. oktobru napisal aktualno dramo o Trstu; o rani, ki nas boli že tri desetletja, a nas je v teh dneh najbolj zaskrbelela.

»Odločitev«, drama za današnjo rabo, predstavlja sicer delo, čez noč rojeno, toda zorelo je tako v pisateljevem srcu kot v mislih vseh poštenih Slovencev vsa dolga leta, kar bijemo trd, vztrajen boj za svobodo naših ljudi ob morju.

Z odločitvijo Angloameričanov, da izroče Trst in slovensko okolico Italiji, je bila izzvana tudi naša odločitev, da raje življenja damo, kot da bi rojake in našo zemljo znova prepustili povampirjenemu fašizmu.

Drama, ki nam pripoveduje o boju, o lrpjenju in o odporu slovenske obmorske vasice skozi obdobja pred vojno, med vojno in ob tragičnem 8. oktobru 1953 — je bila napisana, naštudirana in prvič uprizorjena v borih trefih tednih. Gotovo bosta notranji ogenj in vnema, ki je gnala ustvarjalce, prešla tudi na gledalce te drame, saj je Trst skrb in ljubezen vseh naših ljudi, v mestih in vaseh.

Žalo v tej aktualni drami nihi ne bomo iskali kake visoke umetnosti, ki navadno dozoreva v daljših časovnih obdobjih. V času revolucije in boja za svobodo pa je bolj potrebna umetnost, ki hitro reagira na sodobne dogodke! Sveža, živa, udarna umetnost! Jasna beseda, ki jo spregovori pisatelj v imenu vsega naroda! Bojna pesem, ki jo ustvari poet v kratkem odmoru med jurisi!

»Odločitev« predstavlja tako, v najčistejši obliki, odrsko reakcijo ob zaostitvi tržaškega vprašanja. To je prava, poštena ljudska igra, uglašena na današnja naša čustva in na naš čas.

V pričujoči drami padajo naši ljudje kot žrtve boja in sovraštva. Živa ostaneta le stari oče Frluga in njegov najmlajši sin Branko. Toda vsi padli še vedno žive, misel na nje uči preživele, da vztrajajo na položajih, in jih krepí ob omašovanjih. Tako se izpolnjuje stara resnica, da ni mrtev, kdor je umrl za domovino, za svobodo, za človečanstvo.

Z uprizoritvijo »Odločitve« v Kranju želi tudi delovni kolektiv »Prešernovega gledališča« izraziti svojo zvestobo rojakom ob slovenskem morju.

Smrt fašizmu — svobodo tržaškemu ljudstvu!

Č. Ž.

Razmišljanja ob aktualni drami

8. oktobra, 1953. Vsakodnevno delo in življenje, kot ga živimo vsak dan. Zvečer kinopredstave, prireditve, v gledaliških komedije in drame. Med te običajne stvari pade novica o odločitvi angloameriških vlad, da prepuste Trst in cono A Italijanom. Novica gre od ust do ust, radio postaje jo potrjujejo. Po vsej Jugoslaviji ogromen val ogorčenja, upravičene jeze in nejevolje. Pa tudi upornih misli in čustev. Iz gneva in bolečine porojen protest. Po vseh mestih nove Jugoslavije gredo ljudje na ulice in prično spontano in iz dna svojih sre demonstrirati proti enostranski odločitvi. Kot da spet doživljamo tiste dni meseca marca 1941, ko so jugoslovanski narodi vsemu svetu izpričali svoj odločen: NE! Gledališke in kino predstave so prekinjene. Povsod pišejo in sestavljajo resolucije, polne najodločnejših protestov. Ljudje lišče glave okoli radijskih sprejemnikov. — V eni takih skupin, ki posluša ob radijskem aparatu, je nekaj partizanskih igralcev. Tistih igralcev, ki so več let delali na osvobojenem ozemlju med partizani, v brigadah, mingovali po osvobojenih slovenskih vaseh in imeli v Črnomlju svoje gledališče... Vse žge ista bolečina. Trst in slovensko morje zopet pod Italijo... Tu se rodi prva misel: sedaj bi moral nekdo napisati gledališko igro, ki bi našemu občinstvu z odra govorila o boju naših ljudi tam ob morju vsa dolga leta italijanske okupacije, o boju naših ljudi tam ob Trstu med narodno osvobodilno vojno in — o tej odločitvi zapadnih vlesil, ki je v nasprotju z vestjo človeštva. In morda še o zgodovinski volji slovenskega ljudstva, da hoče živeti svobodno in združeno v eni skupnosti. — Tako se je rodila zamisel aktualne, politične drame „Odločitev“.

Od ideje, zamisli gledališke igre, do njene realizacije na odru je dolga in zamotana pot. Pa vendar je mogoče vse ovire in zapreke nekako premagati. Seveda, če je dovolj poguma, volje in zanosa. Približno čez teden dni je bilo delo napisano. Delo, ki ima prav gotovo svoje pomanjkljivosti in hibe, pa vendar tudi toliko dobrega in odrske vrednega, da ga more vsako gledališče s pridom uvrstiti v svoj repertoar. Režiser ima ob tem delu zelo veliko možnosti, da marsikaj doda, spremeni, tolmači po svoje, dopolni; vendar pa lahko govorimo tudi o

odlikah dela, ki je polno odrskega dogajanja, konfliktov, lepih čustvi in občutij. Seve, to ni običajna drama (kot je del kritike napačno tolmačil), ampak pravzaprav posebna dramska tvorba, ki ima svojo drugačno zakonitost. Take vrste odrski prikazi so bili pred vojno znani zlasti zaradi režiserja Piscatorja in njegovega Političnega gledališča. „Odločitev“ pa je prva politična naša drama po vojni. Za to odrsko zvrst veljajo posebni zakoni, poseben način obdelave, posebni prijemi. Z njimi mora računati režiser, igralci in kritika. Taka igra se n. pr. ne more preveč muditi na posameznih podrobnostih (ki so sicer v dramatikii umetniško čes' o zelo pomembni), ampak hoče predvsem izraziti svojo idejo. Zato vse za to idejo nepomembne stvari zabriše ali pa jih stilizira. Tu ne gre za realistični detajl. Večkrat bi v taki igri samo motil.

Politične drame imajo svojo tendenco. Pri nas je dobila beseda tendenca nek poseben slab prizvok, ki pa je morda vendarle nekoliko krivičen. Saj ima navsezadnje sleherna umetnina svojo tendenco. Le da ta tendenca ni vedno opazna na prvi pogled. Zaradi časovne ali drugačne odmaknjenosti je tendenca v umetninah že zgubila svojo akutnost. Vendar obstoja. Pri nas smo prva leta po vojni igrali skoraj samo take igre, pri katerih je bilo tendenco opaziti že na prvi pogled. Ker pa smotri tendencioznosti v mnogih teh odrskih delih niso bili dovolj vzvišeni, dvignjeni nad vsakodnevno življenje, ker so bili pogosto zgolj za dnevno rabo, se je pričel proti tendencioznosti odpor, ki pa je često prišel do pretiranih oblik in nujno vodil v svojem končnem smislu do larpurlartizma. Zato bo potrebno marsikje popraviti svoj odnos do iger s tendenco. Gledati moramo le, da se tendenčnost ne bo ustavljala ob dnevno manj pomembnih dogodkih, da bo dovolj visoka v človečanskem smislu, da bo zajemala globlje probleme; ne pa površnih, vsakodnevnih malenkosti. Naj ne bo dnevno agitacijska, ampak naj preobraža naše življenje v tistih območjih, kamor druga sredstva, razen umetnosti, le težko sežejo, ali pa ne toliko učinkovito.

Nobene bojazni torej tudi pred našo politično dramo, kakršna je „Odločitev“. Drama ima svojo tendenco, je ne skriva in je bila zaradi nje napisana. Toda trpljenje našega naroda pod Italijo in fašizmom kar vpije po odrski upodobitvi. Bój našega naroda med vojno za nacionalno in socialno svobodo je

in ostane neizčrpen vir za našo umetnost. 8. oktober je nagradil v slehernem izmed nas toliko čustvenega napona, da je bilo nujno, da čobi ta nekje tudi svoj odrski izraz. Zato ima „Odločitev“, čeprav aktualna politična drama, svojo upravičenost in sodi na oder vsakega gledališča, ki živi z ljudstvom, s svojim občinstvom. Le če se hoče gledališče povsem izolirati od svojega občinstva, more zviška gledati na podobno dramsko tvornost. Politična drama, kot posebna odrska zvrst, je bila in bo ostala živ spremljevalec človeškega življenja. Gledališče, ki hoče biti živo, ki hoče vzdrževati in poglobljati vezi s svojim občinstvom, bo vedno z veseljem segalo tudi po tendenčnih političnih dramah, če bodo ta dela po svoji izvedbi dovolj odrsko kvalitetna in če bo njih tendenca človeško žlahtna in življenjsko pomembna. Prav s tem vrši gledališče tudi svojo socialno funkcijo, ki je globoko pomembna.

— — —

„Odločitev“ ima vse znake našega časa. Moderen način gradnje in obdelave nujno zahteva uporabo izraznih sredstev, ki jih moderno gledališče dnevno uporablja. Razen obeh prologov se vsa drama odigrava kot spomin ribiča Justa Frluge na prejšnje čase. Ta način retrospektivnega gledanja dogodkov je dramatikci zdaj že precej znan. Tudi mrtvi, ki govore, v modernejši dramatikci niso nič novega. Morda je to za našega gledalca, ki je bil doslej navajen le popolnoma realističnih uprizoritev, nekoliko tuje, vendar pa se more tako izraziti ideja drame na najbolj učinkovit način. Posebna gradnja in povezava posameznih prizorov omogoča, da na odru vidimo v resnici samo one stvari, ki so za idejo drame važne, vse nebitveno pa lahko brez kakršnekoli škode odpade. Ta dramaturška oblika „Odločitev“ pa ni nastala iz želje po modernizmu, ampak iz nuje, da bi delo kar najbolj impresivno izrazilo svojo idejno vsebino.

— — —

„Odločitev“ je bila napisana iz srca, z namenom, da bi šla do srca. Toda napačno bi bilo, če bi v njej videli solzavost in sentimentalnost. Kljub liričnim prizorom mora izzveneti borbeno, moško in potrditi mora našo tiho in trdno odločnost v borbi za naše pravice in našo zemljo. Če bo predstava na občinstvo tako delovala, je svoj namen dosegla, občinstvo pa bo še bolj občutilo, da je gledališče kos živega življenja, kjer ne gre samo za neke daljne in tuje lepote. Gledališče mora

biti kar najbolj povezano z ljudstvom, za katerega ustvarja, in s časom, v katerem živi. Živa, aktualna drama iz našega življenja — (če je dovolj kvalitetna) — v repertoarju gledališča te vezi izpričuje.

Jože Tiran

Frlugovi iz Trsta

ali kratek komentar k temi o aktualnosti

Precej je že bilo govorjenja in pisanja o naši „Odločitvi“. V pičem mesecu je bila napisana, naštudirana in predstavljena javnosti v ljubljanskem Mestnem gledališču, dvajset dni po krstu pa jo gledamo že pri nas. V kratkem bo šla verjetno čez vse slovenske odre. Čemu taka naglica? Mar zato, ker ima igra neprijetno spremno signaturo: politična drama v dveh delih? Torej nekaj aktualnega, kar bo od danes na jutri? In je treba pohiteti, da ne bo že jutri tržaško vprašanje rešeno!? — Nesmisel. Vzemimo igri kalup: prolog in kar je še Justovih monologov, pa bomo imeli sicer skromno, pa vendarle živo sliko našega Trsta pod fašizmom. To pa je že več kot sama aktualnost, to je boleč spomin, ki ne bo tako kmalu ugasnil. Temu spominu je posvečeno to delo.

Res je. Gledališki ljudje imajo nepopisen strah (kdo ve, iz kakšnih doživetih in nedoživetih izkušenj!) pred podobnimi rečmi, ki potujejo skozi literarno zgodovino kot enodnevnice. „Odločitev“ Jožeta Zemljana se je rodila morda kot enodnevnica, živela pa bo, dokler bodo živeli naši ljudje v Trstu. V tem je vsa njena aktualnost, če se že držimo te nesrečne besede.

Vsebina. Družina Frlugovih iz Trsta. Na kratko — Trst. Tisti Trst, ki nam je danes prvo in zadnje vprašanje, na katero iščemo odgovora po časopisih, na manifestacijah, povsod, kjer še živi spomin na fašistične morije. In vendar je Trst tako strašno odmaknjen našim človeškim očem. Vsaka najmanjša slika nam ga približa bolj kot cela stran besed. Nekaj metrov filma o njegovi obali nas prevzame, tako da ne moremo razumeti, kako da je samo nekaj metrov... Dve bežni uri v „Odločitvi“ nas pretrese.

In ko odhajamo domov, z mislijo na naše padle junake, se nam molče pridružijo še Frlugovi iz Trsta.

J. Z.

Dramatika za vsakdanjo rabo

Vse čase je bila na svetu tudi dramatika za vsakdanjo rabo. Že skrajno površen pogled v zgodovino dramskega ustvarjanja nam pokaže zdaj tega zdaj onega pisca, ki je napisal posamezno dramsko delo ali pa posamezne prizore iz določenega namena: hotel je odgovoriti svojemu nasprotniku, osmešiti dogodek v deželi, boriti se zoper slaboumne ideje ali pa je hotel povzdigniti svojo miselnost, ki jo je ogrožala tuja sila. Navadno so take dramske stvaritve nastale tako hitro, da jih je pisec napisal za svoje potujoče gledališče v času, ki ga premaga potujoči gledališki voz od enega mesta do drugega. Mislimo na tiste dramatike za vsakdanjo rabo, ki so v svojih odrskih stvaritvah prikazovali boleče žive probleme posameznih krajev. Taka pisarija za odrske pleske je bila seveda obsojena na kratko življenje: v sosednem mestu že niso več poznali razburljivih vprašanj, ki so mučila kraj, ki ga je gledališka družina pravkar zapustila. Napisati je bilo treba novo dramo. Tako je ta življenjska dramatika odgovarjala zdaj na politična, zdaj na ideološka ali razna strankarska vprašanja. Ne bi preveč pretiravali, če bi rekli, da je v glavnem opravljala vlogo današnjega časopisja.

Resnica pa je, da lahko štejemo med časnikarje-dramatike nekatera največja imena dramske tvornosti od prvih obdobjih gledališkega življenja naprej. Danes je čas popolnoma obrusil ostrino njihove aktualnosti in nam zamračil pogled na vsakodnevnost vprašanj, ki so jih obravnavali. V spomin pa si lahko priključimo zadnjega velikana v tej vrsti, Frederica Garcia Lorco, ki je za svojo potujočo gledališko skupino La Barraca pisal aktualne in propagandne drame v času vretja pred špansko revolucijo. Bil je v službi ljudstva in mu dostikrat ni bilo žal zamenjati svojo prosojno pesniško besedo s trdim političnim jezikom. Prepričan je bil, da je dramatika za vsakdanjo rabo ena izmed bojnih oblik in prav zato jo je uporabljal kot se uporablja bojno orožje.

Izročilo dramatične tvornosti za vsakdanjo rabo je torej zelo staro. Na Slovenskem je taka dramatika rastle v najizrazitejši obliki v času narodnoosvobodilnega boja. Borova Težka ura, Raztrganci in cela vrsta zanimivih in nezanimivih iger in skečov iz časa naše borbe za svobodo in tik po njej, je vse-

Angelca Hlebecotova kot mati in Jože Kovačič kot Jerman v Cankarjevih „Hlapcih“ (Kovačič je na svojo željo kreiral Jermana v študijske namene

kakor dramatska zvrst te vrste. Agitdealer iz leta 1942, gledališka skupina „Jasa“ iz leta 1943 in SNG iz leta 1944 so bile ustanove, ki naj bi skrbele zgolj za tako dramatiko. Bile so izrazite partizanske gledališke ustanove in njih namen je bil v bistvu isti kot namen partizanskih bataljonov: pobijati sovražnika.

Nujno in razumljivo je, da taka dramatika zamenja pristno in čisto umetniško besedo s hrupno nebarvitostjo in neznačilnostjo političnega jezika. Nadalje: v taki dramatiki se vsaj v devetdesetih primerih od sto prikažejo linearni, nezapleteni in psihološko preenostavni značaji. Dramatik zleze tako, da še sam ne ve kdaj in kako v črno-belo slikanje značajev in v vse druge podobne pregrehe, ki so zadnje čase v slovenski književnosti zaznamovane kot pregrehe. Zato so dramatski konflikti zgrajeni na političnih ali idejnih tezah in protitezah, na dokazih in protidokazih, ki si jih izmenjujeta aktivist in njegov nasprotnik. Zdi se, da se dramatik boji, da bi zaustavljal bojno smotrnost svojega dela, če bi probleme poglobil in jih človeško razpletel.

Prav zaradi tega postaja taka dramatika preprosta in je preprostim ljudem, ki znajo mogočno in preprosto čustvovati, zelo blizu. Po svoji bistveni sestavini je naivno ljudska in že Garcia Lorca jo je primerjal z ljudsko umetniško tvornostjo. Če natanko premislimo, se nezapletenost in neproblematičnost značajev v dramatiki za vsakdanjo rabo ujema s skrajno preprostostjo ribniških ljudskih keramik, s slikarjijo na panjskih končnicah, ali pa s preprostostjo narodne pesmi, kjer je meja med hudobnim in dobrim, med enim in drugim problemom, med eno in drugo strastjo in med eno in drugo miselnostjo prav tako jasno in naivno postavljena.

Zato smo dramatski tvornosti za vsakdanjo rabo velikokrat zelo krivični in pripombe razumnega človeka, ki hoče to zvrst odrskega uveljavljanja postaviti v tek splošnega razvoja evropske umetniške tvornosti, ne držijo zmeraj. Mislimo moramo še na čustveni odnos občinstva, ki ga ima skoraj zmeraj do dramatike za vsakdanjo rabo. Mogoče že zlepa nobena slovenska odrska stvaritev ni tako užigala slovenskih ljudi, kot na primer Borovi Raztrganci, ali cela vrsta drobnih in umetniško nepomembnih skečev, ki so jih igrali partizani.

Vzemimo primer, ki ga imamo sedaj na deskah Mestnega gledališča. Jezna užaljenost, s katero so ljudje sprejeli novico o dodelitvi Trsta Italiji (slabega spomina), je bila tako resnična in je tako naravnost bruhnila iz ljudi, da v človeških srcih ni potrebovala nobenih posebnih čustvenih vijug ali pretresov, pa se je izrazila na prav tako bojen način, kot se je izrazilo vse, kar je vodilo boj za svobodo ali pa proteste zadnjih dni.

Zato spada „Odločitev“ med izrazite in zavestne poskuse dramatike za vsakdanjo rabo. J. J.

Iz razgovora z režiserjem Jožetom Galetom

Pišejo, da se utegne iz tega razviti živa dramatika, taka, kakršne še nimamo, zares velika dramatika. Precej jasno je, da članki, v katerih je omenjena ta misel, ostroumno ocenjujejo pomen „Odločitve“ v naši dramatikli. Če jo skušamo vzporediti z našo dramsko tvornostjo, lahko takoj ugotovimo, da tako hitrega reagiranja na aktualne dogodke pri naših serioznih dramatikih resda nismo vajeni. Vse preradi se izgovarjamo na čas in distanco, da bi se precej sprijaznili s stvarmi, ki so čez noč rojene in se že sklicujejo na svoj *raison d'être*.

Postavljati pereče probleme na deske takrat, ko so najbolj živi, pomeni, da gledališče prav zares služi svojemu namenu.

Tožimo, da nimamo dramatikov, velikih pa še celo ne. Lope de Vega je napisal čez 150 del, marsikatero v 24 urah. (ampak čisto zares, okoli sto bi jih našteli, takih, čez noč rojenih!), z njim pa se je začela zlata doba španske drame. Mnogo se jih je zgubilo, prenekatero je utonilo v pozabo, nekaj pa se jih je vendarle ohranilo. In po teh ohranjenih štejemo Lope de Vego med klasike.

Dejstvo je, da se bojimo vsakih začetkov, če že ne kar sramujemo. Začetki, naj bodo še tako nebolgljeni, pa so krvavo potrebni, če hočemo, da bomo nekoč dobili dramatika, ki ne bo romal samo od Ljubljane do Maribora, ampak malo dalj. Vsaka šola nekaj stane.

Gehri: Sesto nadstropje

Hochepot diktira roman...

Slikar Lescalier in njegova žena

Veselo godovanje pri Edwigi

Adaptacija ali nova hiša?

Dne 11. XI. 1953 je objavil republiški časopis „Ljubljanski dnevnik“ članek neznanega pisca pod naslovom „Skrb za kulturne ustanove v Kranju“, v katerem razpravlja o adaptaciji starega, oziroma o gradnji novega gledališča v Kranju. O tem smo tudi mi že večkrat pisali tako v dnevnem časopisju kakor v svojem gledališkem listu ter tako seznanjali javnost z vsemi mogočimi težavami, ki jih povzroča zastarela gledališka stavba. Zadnje čase prihaja do živih debat tudi na raznih sestankih. Vprašanje, kako bi se naj rešila gradnja novega gledališča, navsezadnje ni tako enostavna stvar in prav je, da je pri tem zainteresirana široka javnost.

Na eni zadnjih sej LOMO je bil na pobudo uprave PG sprejet sklep, da naj uprava gledališča skupno z gradbenimi strokovnjaki prouči vprašanje adaptacije gledališča, oziroma možnosti nemotenega gledališkega dela v času, ki je potreben za adaptacijo. Ob tej priliki se je pokazalo, da bi bilo potrebno porušiti domalega vse notranje zidove, kar bi imelo za igralski kolektiv nemile posledice. Da ne govorimo o kvaliteti predstav, ki bi jih uprizarjali v tem času. Če bi sploh mogli izvesti svoj letni program!... Pomisleke proti adaptaciji pa nimamo samo mi, ampak še mnogo društev in organizacij, ki so navezani na naše prostore, ker nimajo trenutno svojih. — Kaj sedaj?!...

Po mnenju strokovnjakov bi stala adaptacija približno 70 do 75% od vsote, ki bi bila potrebna za zidavo novega gledališča. Torej samo 25 do 30% difference! Kje dobiti teh 25%, z leti pač ne bi bila prevelika zadrega.

Za gradnjo nove hiše dovolj zgovorno govori že sama stara stavba, ki ima res lepo pročelje; ko pa stopiš noter, ti pročelje nič ne koristi. Čudežev na takem odru ne moreš večno delati.

Celje s svojim prekrasnim gledališčem veže oba kulturna centra: Ljubljano in Maribor. Mi pa smo tukaj ob severovzhodni meji in bi si že iz nacionalnih ozirov želeli, da dobimo svoje reprezentančno gledališče. V Kranju pa je tudi umrl naš največji pesnik in lahko bi v počastitev njegovega spomina prirejali vsakoletne kulturne prireditve, ki bi imele vsedržavni in tudi mednarodni pomen. V neposredni bližini leži Bled, kjer je vselej mnogo tujcev in kjer je letno bivališče

našega maršala. V bližnji bodočnosti bo dograjeno mednarodno letališče pri Brnikih, računamo lahko na nepričakovane obiske... itd., itd.

Docela se strinjamo s piscem omenjenega članka, ki pravi, da bomo vendarle morali misliti na gradnjo novega gledališča, ki bi bilo ponos ne samo prebivalcev Prešernovega mesta, marveč vse Gorenjske.

Uprava gledališča

Naša prihodnja premiera

bo „Trnjulčica“, pravljica za male in — komur med velikimi ni čisto tuj fantazijski svet, tudi zanj. Tokrat se nam bo prvič predstavil drugi domači pesnik mladinskih iger — Saša Škufca. Prvega smo že spoznali: L. Maruška z njegovo „Deželo Lenuharijo“, ki jo je s prav lepim uspehom uprizorilo MMG. Vse kaže, da bo sčasoma postal Kranj kulturno središče mladinskih iger. Obe ti so prelepi in „Trnjulčica“ je vsekakor med njimi na prvem mestu.

Redakcija 3. številke GLPG
pripravljena 16. novembra,
zaključena 18. nov. 1953

Tovarna tiskanega blaga

"Tiskariva"

KRANJ

TELEFON: KRANJ 173
BRZOVAV: TISKANINA KRANJ

Izdelujemo: RAZNE KRETONE

TISKANE TKANINE

FLANELE

NAGLAVNE RUTE

TKANINE V RAZNIH
MODNIH VZORCIH
IN BARVAH

Stremimo za tem, da izdelujemo kakovostno najboljše tkanine in s tem zadovoljimo vse potrošnike v naši državi.

Gorenjska predilnica

Škofja Loka

Trata št. 5 — Telefon št. 30

Izdeluje

mikano prejo

in

bombažno prejo

od 16 50 NM in to osnovno,
votkovo in flanelno vitje

Dobavlja tudi na križnih na-
vitkih in predenih

vigogno prejo

od NM 3—12

kakor tudi

sukano prejo

na WC formatu, križnih na-
vitkih in predenih

Vsi naši izdelki so kvalitetni in poceni

„ISKRA“

tovar, za elektrotehn. in fino mehaniko

KRANJ

izdeluje iz prvovrstnega materiala in promptno dobavlja: **Telekomunikacije:** telefonske aparate, centrale in dele - **Kinoaparature:** kinoprojektorje, ojačevalce in zvočnike - **Električne merilne inštrumente:** števce, voltmetre itd. - **Avtoelektriko:** svetlobne diname, zaganjače, vžigalne tuljave itd. - **Električne vrtalne stroje:** 10 in 32 mm. premera - **Selenske usmerjevalne celice:** - **Instalacijski material:** paketna, kolebna in motorna stikala

Zahtevajte detaljne ponudbe

*Tapetarsko žimo več vrst,
sterilizirano na 115° C,
izdeluje podjetje*

ŽIMOPREJA

STRAŽIŠČE PRI KRANJU

TELEFON 174 KRANJ

*Kupujemo vseh vrst
živalske dlake.*

*Ponudbe in naročila
sprejema
uprava podjetja*

TEKSTILNA

**O
V
A
R
N
A**

Izdeluje: Fin žamet v raznih modnih barvah za moške obleke, ženske kostime, plašče / Ženski žamet za obleke in domače halje v različnih barvnih tonih / Blago za dežne plašče v raznih kvalitetah in barvah / Tkanine za ženske obleke iz stanične volne, apretirane proti gubanju, v raznih imitacijah volnenih izdelkov in izdelkov umetne svile / Tkanine za moško perilo v različnih kvalitetah, desenh in barvah / Garniture jacquard prtov in prtičev v barvah / Prte listne beljene in barvane ter prte karo / Flanele v najrazličnejših kvalitetah in desenh / Žepne robce moške in ženske v raznih kvalitetah in vzorcih

◆ **INTEKS** ◆ **V KRANJU**

CENE PONO VNO ZNIŽANE!

Zadružna mlekarna

Kranj-Čiče

Telefon številka 541

IZDELUJE
VSE VRSTE SIROV,
ČAJNO MASLO,
JOGURT

IN NUDI
DNEVNO SVEŽE
PASTERIZIRANO MLEKO
V VSEH SVOJIH
POSLOVALNICAH

Volnene, bombažne in svilene
tkanine vseh vrst — Volnene,
bombažne in prešite odeje —
Preproge, zavese, flanel rjuhe,
naglavne rute — Moško, žen-
sko in otroško zimsko perilo —
Pletenine, rokavice, nogavice —
Volno za ročno pletenje — Raz-
no galanterij. blago in igrače

ima vedno v veliki izbiri

„Kokra“

Trg. podj. za Gorenjsko na veliko

Kranj

- Šopke in cvetlice
- Lončnice za vse prilike
- Žalne in jubilejne vence

Vam nudi v lepi izbiri
INVALIDSKO PODJETJE

Vrtnarija

V STRAZIŠČU

telefon št. 513

in v cvetličarni:

KRANJ, Prešernova št. 18

telefon št. 224

BOMBAŽNA PREDILNICA IN TKALNICA TRŽIČ

proizvaja kvalitetne surove in beljene tkanine v širinah od 70 do 180 cm. — Nadalje proizvaja kardirano vato in poleg industrijske preje do štev. 50 tudi prejo za domačo obrt kakor Mule št. 16, Knitting št. 16/3 in št. 29/3, Hardwatter št. 20/80 in št. 23/80

INDUSTRIJA BOMBAŽNIH IZDELKOV

„IBI“

KRANJ

Vam nudi po konkurenčnih cenah:

gradl za žimnice črtasti

gradl za žimnice jaquard v več barvah in kvalitetah

blago za ženske obleke karo

blago za posteljnino
oxforde

narodno platno

keperflanelo progasto za pižamo in
tenisflanelo

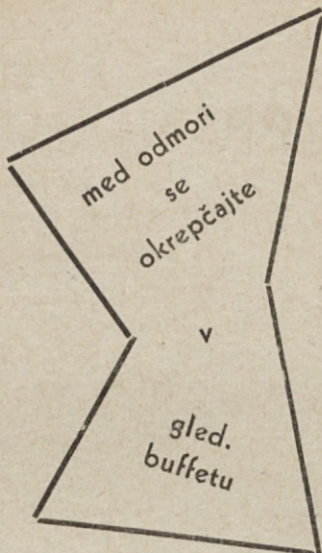

„Vino-Kranj“

VAM NUDI VSE VRSTE KVALITETNIH ALKOHOLNIH IN BREZALKOHOLNIH PIJAC PO NAJNIZJIH DNEVNIH CENAH

ZALOGA PIVA, MINE-
RALNE VODE, VSEH
VRST KISA ITD. ITD.

Kvalitetno podplatno usnje

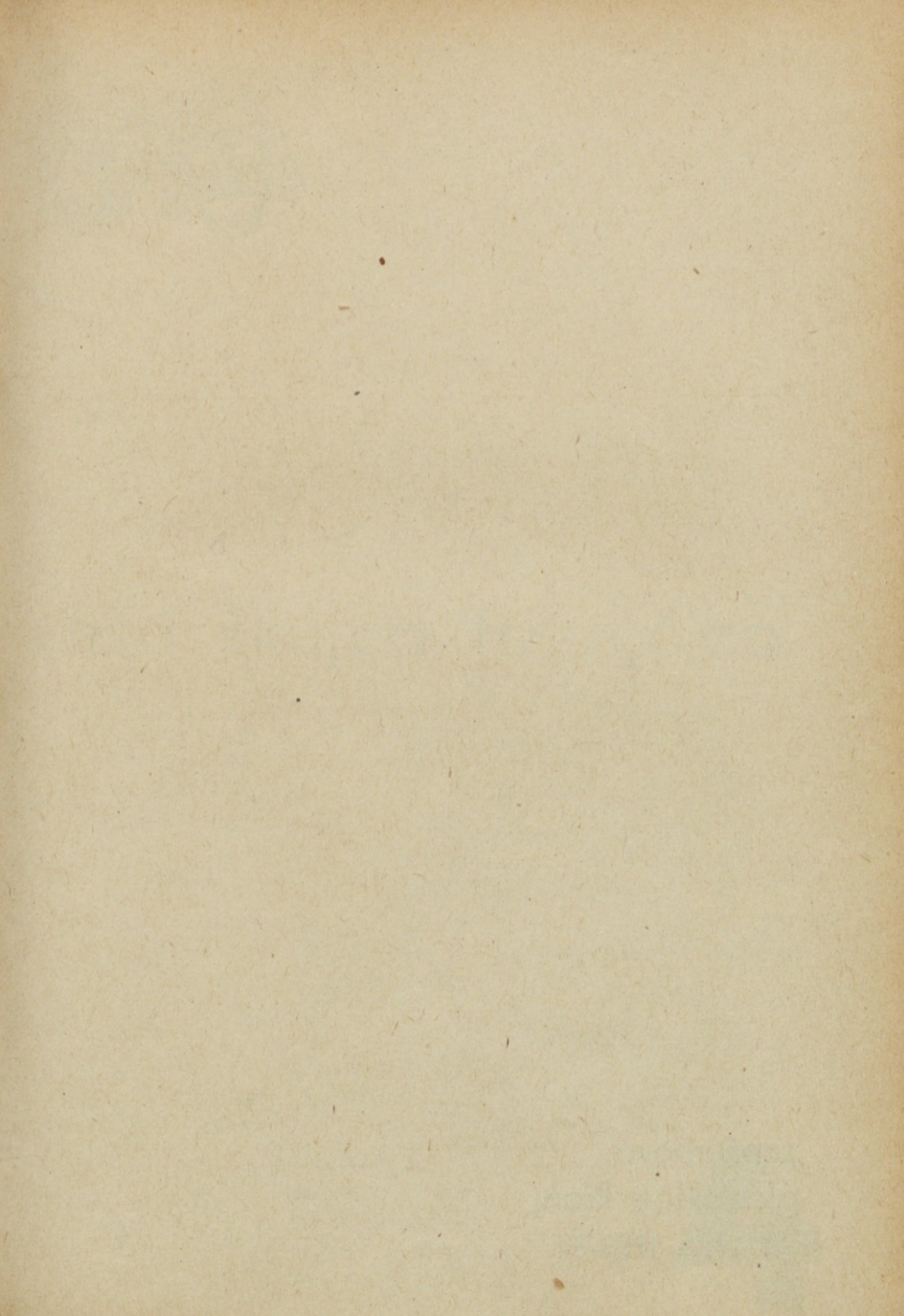
za zbita in šivana dela
Vam nudi po zmernih cenah

Tovarna usnja **STANDARD** Kranj

TELEFON 164

CENA 20 DINARJEV

Gledališki list Prešernovega gledališča. Letnik IV. (sezona 1953-54), številka 2.
Obseg 1/4 pole. Naklada 500 izvodov. Lastnik in izdajatelj uprava Prešernovega gledališča; predstavnik Alojz Gostiša; urejuje uredniški odbor; odgovorni urednik J. Žmavc; tisk Gorenjske tiskarne. Vsi v Kranju.

prešernovo
gledališče kranj
sezona 1953-54